

Боляритѣ ставатъ, покланятъ се и тъй оставатъ дълго време съ наведени глави.

Смѣшльо ги гледа и се смѣе.

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Страшна мжка! Какво ще кажете?

ВТОРИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Какво? Нищо не разбирамъ!

ТРЕТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: И азъ нищо не разбирамъ!

ЧЕТВЪРТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: И азъ!

ПЕТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: И азъ!

ШЕСТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: И азъ!

СМѢШЛЪО (смѣ се): И азъ!

Боляритѣ го гледатъ съ свирепи лица.

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: А тебе, смѣшльо, кой те пита?

СМѢШЛЪО: Азъ се питамъ! Нѣма кой другъ да ме пита. Умнитѣ никой не ги пита. Азъ съмъ малъкъ, не съмъ голѣмъ като васъ, но (дига ржка нагоре и сочи съ показалеца) и малкото камъче катурва колата. . . А жалъ ми е за вашитѣ хубави глави.

ВТОРИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Я млъкни! И той наредъ Петко съ мжжетѣ.

ТРЕТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Я го не закачайте! Той въ смѣшкитѣ си понѣкога казва умни думи.

СМѢШЛЪО (весело): И сега мога да ви кажа.

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Да чуемъ!

СМѢШЛЪО: Още царъ Филипъ Македонски, баща на Александъръ Велики, е казалъ мждри думи: „Нѣма стена, която магаре, натоварено съ пари, да не може да прескочи!“

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Магаре ли? (Смѣе се) Ха, ха, ха! Магаре стена да прескочи?

СМѢШЛЪО (сериозенъ): Да!.. Хемъ натоварено съ жълтици!

Подскача отъ кракъ на кракъ, върти се изъ залата. Звънчетата му звънятъ. Сваля гуглата си съ лѣвата ржка, покланя се на боляритѣ, махва съ дѣсната си ржка, като съ ножъ, презъ шията си.

СМѢШЛЪО: Хръзъ! Не забравяйте, три дни срокъ имате! (Избѣгва)

Боляритѣ го гледатъ смаяни.

ШЕСТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Брей, пакъ тоя Смѣшльо ще ни спаси!

ДРУГИТЪ БОЛЯРИ: Какъ? . . . Какъ?

ШЕСТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Ами нали чухте? . . . За магарето и жълтицитѣ.

ДРУГИТЪ БОЛЯРИ: Е, чухме! . . . И какво?

ШЕСТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Златото и на нѣмия устата отваря!

ВТОРИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Браво! . . . Ти си най-умния отъ всички ни!

ШЕСТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ (възгордѣлъ се): А бе, главитѣ си да спасимъ! . . . А то за какво ли ни е умътъ безъ глави?

ДРУГИТЪ БОЛЯРИ (радостни): Вѣрно, вѣрно, главитѣ си да спасимъ!

Шушукатъ . . . Следъ малко излизатъ. (Пауза)